

Mennesket

Mennesket. At være menneskelig, at græde, grine, elske, løbe og måske ikke engang at være helt sig selv. Vi er alle forskellige, nogle vælger at acceptere det faktum, mens andre ikke kan. Vi ser alle forskelligt på tingene, overvejer forskelligt, jo, vi kan godt have fået samme tanker om noget bestemt, men hvor de tit alligevel er en anden bagtanke eller en anden ide, der har givet tanken. Så når vi ser på et maleri, og begge synes det er flot, kan det være forskellige årsager, grunde og tanker der gør at dette maleri er helt fantastisk. Mennesket er i bund og grund noget helt fantastisk. Når jeg siger det, lægger jeg vægt for den kreative del, hvis man altså vælger at bruge den. Jeg synes, det er vildt at man kan få noget til at ligne så meget, at det sagtens kunne være at fotografi.

Jeg fik en opgave at finde nogle billeder som havde en eller anden sjov sammenhæng. Jeg valgte – Mennesket, fordi jeg mente, at der er rigtigt mange menneskelige billeder som viser, hvad vi er for nogle. Hvad er mennesket? Hvilke sider har vi? Og hvordan har kunstneren valgt at vise nogle af de sider frem? Hvad har han/hun mon tænkt på? Hvert billede har denne sammenhæng, at de er menneskelige og forbinder menneskets natur.

Eksotisk anderledes.

Vi starter i lokale - 12 med Den siddende Javaniserinde, lavet af Victor Isbrand. Det udenlandske, det anderledes og det eksotiske. Når jeg ser på det, er det første jeg lægger mærke til, hendes lækre hudfarve, de eksotiske tørklæder og de små skarpe øjne. Bag hende ser vi nogle landsbyhuse som viser at vi er i et land som langtfra er Danmark. Den unge pige har et tænkende ansigtsudtryk, men som også ser helt mismodigt ud, "hvorforsidder jeg her? Hvorfor maler han mig?" hun synes jo, at hun ser helt normal ud dernede, mens vi ser på hende som noget helt anderledes og vildt. Hvordan ville du se ud, hvis der var en maler som gerne ville tegne dig? Som mente, at du var noget helt specielt, selvom det altså bare var en helt

almindelig, kedelig tirsdag for dig. Jeg ville nok også have det lidt underligt. Jeg valgte billedet, fordi jeg synes at det giver et ret godt indtryk af mennesker fra udlandet. Hvis vi malede et billede af en gennemsnitlig dansker, og satte det ved siden af, ville der komme en meget stor kontrast, som ville understrege, hvad jeg mener.

Kærlighed og død.

Vi bevæger os ind i lokale – **10** ser vi kæresteparret som sidder på en bænk lavet af Johannes Hansen fra **1937**. Kærlighed, en dejlig ting, men også en ting, som kan gøre ond. Hvis du ser til venstre ser du på Ejner Niensens store guldbillede, også lavet i **1980**'erne, som viser den unge mand med et lig af en ung kvinde og de sørgende pårørende. Se så på kæresteparret igen, døden står lige ved siden af dig, mens, overfor dig ser du kærligheden siddende på en bænk. En så stor kendsgerning at man helst ikke vil erkende sandheden, at døden altså er der, og kærligheden selvfølgelig også findes. Men hvad vil man helst tænke over? Den sørgelige død eller den himmelske forelskelse? Jeg ville vælge at se på den gode og himmelske. Igen, helt menneskeligt at føle død og kærlighed. Ejner Nielsen har jo tænkt over, om det skulle være idyllisk paradys eller en rammende sandhed på død og sygdom. Han valgte så sidstnævnte, og folk var sikkert forargede dengang, at sådan noget pjat gør man da ikke, og det skal da ikke være at negativt billede. Sammen med det kyskende par, skaber de en ret stærk kontrast.

Freja Andrea Pedersen

Kold maske.

I lokale 1 hænger en kold, ligeglad primadonna med håret perfekt sat, Frk. Sofie Andersen parat til at blive malet. Maleriet blev lavet i 1832 af Jørgen Roed. I dag når vi skal have taget klassebilleder af en professionel fotograf, beder han/hun os altid om at smile stort og livligt, og plejer altid at fyre en dårlig joke af, som skal få os til at smile endnu mere. Hun ser forfinet og snoppet ud, men måske bag den finpudsede skal af moderne glamour, sidder en følsom pige, som måske er ulykkelig forelsket i arbejdsdrengen nede fra byen, og vil, hvis hun måtte bestemme, bare løbe rundt i sit nat-lindede og underskørter. Hvem ved, hun har måske sat denne facade på, som hendes forældre har givet hende, og man kan jo ikke bare sådan

smide noget væk, som man har lært, at man skal bære. På dette tidspunkt var det rent faktisk moderne at se fuldstændigt udtryksløst ud eller direkte sur ud. Denne bizarre og negative 'med på moden' ting, satte Napoleon i gang, for han så nemlig altid sur eller ligeglad ud på de malerier, af ham, så startede han en slags trend inden for portrætter.

Den stolte mamma.

Bevæg dig så videre ind i lokale 2. Mama Mia, en rigtig kvinde, rank ryg og løftede øjenbryn. Hende ville jeg nødtigt komme på tværs af. Man kan lige se hvordan hun kommer marcherende ned af gaderne i Firenze med en kurv under armen og en rank ryg, som min yoga lære, ville tabe hele kæben over. Denne Prima donna er fra 1880 og er malet af Peter Alfred. Jeg ville også male hende, hvis jeg skulle male en rigtig kvinde, spørgsmålet er så bare om jeg overhoved ville turde spørge hende om lov. Denne stolthed, som hun bærer så flot, ser jo helt fantastisk ud. Uden af kende hende har jeg allerede respekt for hende. Og mennesket vil jo også meget heller være anset, stærk

og overskudagtigt, end stresset og forvirret.